

## Arrest

nr. 299 238 van 21 december 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake:       1. X  
                  2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN  
Ankerstraat 114/1  
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor verzoekers en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2022 dienden verzoekers een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2023 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) die aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2022, actualisatie op 03.10.2022, werd ingediend door :*

*P. P., L. A. (R.R. ...)  
Geboren te B. op (...)1994  
P. A., S. (R.R. ...)  
Geboren te B. op (...)1994*

*+2 minderjarige kinderen  
P. P., M. A. (R.R. ...)  
Geboren te B. op (...)2014  
P. P., L. I. (R.R. ...)  
Geboren te S. op (...)2020*

*Nationaliteit: Colombia  
Adres: S.(...) SINT-NIKLAAS*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het VIB van mevrouw en mijnheer werd ingediend op 28.03.2019 en werd afgesloten op 23.12.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Voor het minderjarige kind L. werd een VIB ingediend op 07.01.2021. Dit VIB werd eveneens afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de RVV, dit op 30.09.2021. Op 11.10.2021 werd een VIB voor het minderjarige kind M. ingediend. Dit VIB werd beoordeeld als onontvankelijk op 19.09.2022 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).*

*Het ingediende beroep werd op 03.03.2023 verworpen door de RVV. De duur van de procedures – namelijk iets minder dan een jaar en 9 maanden voor mijnheer en mevrouw, iets minder dan 9 maanden voor L. en iets minder dan 1 jaar en 5 maanden voor M. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren (en waarvoor zij volgende documenten voorleggen voor mijnheer: de contracten voor uitzendarbeid dd. 02.07.2021, dd. 04.06.2021, dd. 25.06.2021, dd. 11.06.2021, dd. 18.06.2021 en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 01.01.2022), vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun VIB niet was afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits hun VIB werd afgesloten op 23.12.2020 vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene haalt aan dat dat zijn werkgever erg tevreden is over zijn prestaties en hem absoluut in dienst wenst te blijven houden. Dit is een blote bewering. Dit element kan verder echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve*

merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat sinds april 2019, (en waarvoor zij voorleggen: rapport 1, 2 en 5 van het tweede leerjaar, rapport 1, 2, 3, 4 en 5 van het eerste leerjaar, het leesprofiel en het tafeldiploma dd. 22.06.2022), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het jongste kind gaat naar de kleuterschool en zat tot op het moment van de aanvraag in de kinderopvang. Kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België echter niet school- en/of leerplichtig, waardoor dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden.

Betrokkenen menen dat hun oudste kind reeds beter Nederlands spreekt dan haar moedertaal. Het jongste kind gaat naar de kleuterschool en zat tot op het moment van de aanvraag in de kinderopvang waardoor het ook enige basiskennis van het gesproken Nederlands zou hebben. Het jongste kind zou tevens geen enkele binding met het land van herkomst van cliënten hebben en is daar evidentierwijze nog nooit geweest en heeft zelfs geen reispaspoort van dit land. Het jongste kind zou bijgevolg enkel binding met België hebben. Betrokkenen maken het echter niet aannemelijk dat hun jongste kind geen enkele band met Colombia zou hebben, noch dat beide kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand zou hebben dat ze in Colombia hun leerplicht niet zouden kunnen opstarten of verderzetten. Hoewel het jongste kind niet in Colombia is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Colombia. Betrokkenen hebben immers de Colombiaanse nationaliteit en zijn in Colombia geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen hun jongste kind tot op zekere hoogte de Spaanse taal en Colombiaanse cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat zowel mijnheer als mevrouw slechts twee bewijzen voorleggen van lessen Nederlands en dit enkel voor het laagste niveau (richtgraad 1: waystage mondeling en breakthrough publiek voor mevrouw, waystage schriftelijk en breakthrough publiek voor mijnheer). Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeden. We mogen dus aannemen dat de moedertaal van hun kinderen het Spaans is, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook Nederlands leren. Wat betreft het feit dat het jongste kind geen reispaspoort heeft dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat zij zich niet tot hun ambassade kunnen wenden om een dergelijk document aan te vragen. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Beide kinderen zouden zich in een cruciale ontwikkelingsfase van hun leven bevinden zodat het vanuit pedagogisch en psychologisch oogpunt onverantwoord zou zijn om hen geen verblijfsregularisatie te gunnen. Betrokkenen leggen hier echter geen enkel bewijs van voor en dit is dus een blote bewering. Het is aan betrokkenen om op zijn minst deze beweringen te staven met een begin van bewijs. Betrokkenen verwijzen in de aanvraag ten slotte naar het Kinderpardon, door deze loutere verwijzing tonen zij echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De elementen van integratie (Dat zij ononderbroken in België zijn sinds 2019, dat zij integratieinspanningen hebben geleverd en hier reeds duurzaam lokaal verankerd zijn, dat zij een inburgeringscursus volgden en waarvoor ze een attest dd. 14.07.2021 en dd. 27.04.2021 voorleggen, dat zij diverse cursussen Nederlands volgden waardoor zij reeds een actieve en passieve kennis van het Nederlands hebben verworven, de voorgelegde deelcertificaten NT2 dd. 23.01.2020 en dd. 04.11.2019 voor mijnheer en mevrouw, het certificaat van mijnheer dat hij de opleiding Nederlands bij Conway heeft voltooid, dat zij absoluut niet verder willen afhangen van de sociale voorzieningen van de Belgische staat en zo spoedig als mogelijk op eigen benen willen staan, dat zij aangesloten zijn bij de mutualiteit via CM, dat zij volop deelnemen aan het maatschappelijk leven en hier reeds een groot sociaal netwerk hebben uitgebouwd van Belgische vrienden en kennissen, hun duurzame lokale verankering, hun huurovereenkomst dd. 27.07.2021, de schoolfactuur dd. 31.12.2021, het inschrijvingsbewijs van de kinderopvang dd. 24.08) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."*

## 2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ze lichten het middel toe als volgt:

*"aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers én hun minderjarige kinderen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst;*

*dat verzoekers na een verblijf in België van respectievelijk thans 4 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. hun landen van herkomst - Colombia - waarmee hun jongste kind, hetwelke hier in 2020 geboren werd, geen enkele band heeft, nog nooit geweest is én van dit land geen nationaal paspoort heeft! - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn én hun oudste kind hier naar school gaat, hun jongste kind nog nooit in het land van herkomst van verzoekers is geweest en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;*

*dat deze verhindering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun landen van herkomst ontworteld zijn én al een sterkere binding hebben met België én hun kinderen uitsluitend een binding met België hebben én anderzijds door dwingende juridische redenen waarbij een terugkeer van verzoekers én hun kinderen als gezin niet mogelijk is naar Colombia omdat hun jongste kind van dit land geen reisdocument heeft;*

*dat trouwens voor zover voor verzoekers als gezin een aanvraag zou kunnen ingediend worden op de Belgische ambassade in Colombia, quod non, verzoekers gehouden zouden zijn om aldaar, te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt - minstens maanden dikwijls méér dan 1 jaar zelfs méér dan 2 jaar in beslag kan nemen (zie in casu de aanvraag o.b.v. 9bis Vw. werd ingediend op 16.03.22 én de bestreden beslissing werd genomen op 09.06.23), juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers én hun kinderen hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien;*

*aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;*

*dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 12.06.23 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"*

Volgens verzoekers geeft de gemachtigde blijk van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers en hun minderjarige kinderen

verhinderen de aanvraag in te dienen bij de bevoegde post in het buitenland. Verzoekers wijzen daarbij op juridische en praktische redenen, meer bepaald het feit dat:

- ze vier jaar in het Rijk zijn;
- hun jongste kind in 2020 in België is geboren en geen enkele band heeft met Colombia, nu het daar nog nooit geweest is en geen nationaal paspoort heeft;
- verzoekers een leven in België opgebouwd hebben en hier duurzaam verankerd zijn;
- het oudste kind in België naar school gaat.

Verzoekers stellen dat indien zij al een aanvraag zouden kunnen indienen op de Belgische ambassade in Colombia, zij gehouden zouden zijn om daar te wachten op een beslissing die minstens maanden en vaak meer dan een jaar in beslag kan nemen, waarbij verzoekers verwijzen naar de tijdsduur tussen de huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de thans bestreden beslissing. Dit zou volgens verzoekers het voorwerp van de aanvraag teniet doen aangezien hierdoor de banden die verzoekers en hun kinderen met België hebben opgebouwd zwaar aangetast zouden worden. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing gestoeld is op een foutieve feitenvinding, niet afdoende gemotiveerd is, manifest onzorgvuldig en onredelijk is, strijdig met het gelijkheidsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

### Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In de motieven wordt in casu verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een uitgebreide motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Daarbij gaat de gemachtigde uitgebreid in op de in de aanvraag aangehaalde elementen zoals het feit dat verzoekers tewerkgesteld waren, dat hun oudste kind in België naar school gaat, dat het jongste kind nog niet schoolplichtig is, dat hun kinderen beter Nederlands spreken dan de moedertaal, het Kinderpardon, de instructie van 19 juli 2009, het gebrek aan openbare orde-feiten gepleegd door verzoekers en de elementen van integratie.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Van dit laatste artikel wordt eveneens de schending aangevoerd.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens*

*gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.  
(...)  
§2 [...]"*

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst erop dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Dienaangaande merkt de Raad reeds op dat verzoekers geen betoog voeren dat zij zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden als andere vreemdelingen, doch toch op ongelijke wijze zijn behandeld. Het betoog heeft geen uitstaans met het gelijkheidsbeginsel.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Volgens de Raad van State kunnen "als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de

*concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."* terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekers wijzen op het feit dat ze na vier jaar totaal ontworteld zouden zijn ten aanzien van hun land van herkomst en duurzaam verankerd zijn, heeft de gemachtigde terecht gemotiveerd dat deze elementen van integratie volgens het voormelde principe-arrest van de Raad van State in principe niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheidsfase van de aanvraag. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de banden of de integratie dermate zijn dat hun aanwezigheid in België onontbeerlijk is voor de tijd van de behandeling van de visumaanvraag vanuit het buitenland, ook al kunnen zij gevolgd worden in hun betoog dat de behandeling van een dergelijke aanvraag in de Belgische praktijk veel tijd in beslag kan nemen.

De gemachtigde betwist verder niet dat verzoekers' jongste kind, dat bijna drie jaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing, in België is geboren maar wijst erop dat het wel degelijk via haar ouders een band heeft met Colombia. De ouders hebben de Colombiaanse nationaliteit en zijn daar ook geboren zodat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk stelt dat ervan mag uitgegaan worden dat de moedertaal van de kinderen Spaans is en de ouders tot op zekere hoogte de Spaanse taal en Colombiaanse cultuur zullen bijgebracht hebben. Wat betreft het feit dat dit kind geen nationaal paspoort heeft, heeft de gemachtigde eveneens gemotiveerd dat niet is aangetoond dat de ouders zich niet tot de ambassade zouden kunnen wenden om een paspoort aan te vragen. Verzoekers gaan niet in op dit motief van de bestreden beslissing.

Wat betreft het feit dat het oudste kind, dat 9 jaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing en naar school gaat in België heeft de gemachtigde niet op onzorgvuldige, noch kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat niet blijkt dat het kind in Colombia geen scholing zou kunnen verkrijgen. Verder blijkt volgens de gemachtigde niet dat dit kind gespecialiseerd onderwijs nodig heeft of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het herkomstland te vinden is. Ook wat betreft het oudste kind neemt de gemachtigde niet op onzorgvuldige noch kennelijk onredelijke wijze aan dat de moedertaal van dit kind Spaans is en dat de ouders, die slechts twee bewijzen voorleggen van lessen Nederlands en dit enkel voor het laagste niveau, kunnen geacht worden hun kinderen de Spaanse taal en Colombiaanse cultuur bij te brengen. Opnieuw gaan verzoekers niet in op deze motieven van de bestreden beslissing. Door louter de buitengewone omstandigheden die in de aanvraag werden vermeld, te herhalen in het verzoekschrift, wordt niet het zorgvuldig of redelijk karakter van de motieven betwist, noch wordt hiermee aangetoond dat de motieven niet afdoende zijn.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangenomen.

Het middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES